

Ký ức gió và Vì sao xa

Giữa biển người xuôi ngược mệnh mông, họ có trở về và lại tìm thấy nhau?
Mong manh lạc giữa ký ức gió mơ hồ, liệu ngày về gió vẫn đợi vì sao xa?

1. Bình yên trong mắt gió
Ngày lặng gió, Linh lang thang trên con đường quen thuộc, trải mình với cô đơn giữa những dọc phố dài. Hà Nội những đêm đầy trăng trở đã qua rồi. Hà Nội bây giờ bình lặng và lắng sâu, như trái tim Linh dù lặng lẽ đau vẫn dịu dàng thầm lặng hướng về một miền ký ức xa xôi. Nắng chiều long lanh, những vạt nắng vui đùa bên sóng nhỏ lăn tăn. Phía trên Hồ Tây, đường Hàn Quốc tuyệt đẹp hiện ra như khung cảnh thần tiên trong câu chuyện cổ tích xa xưa. Mặt đường trải dài, soi bóng đôi tình nhân đang nắm tay thật chặt, sánh bước bên nhau. Bỗng như mơ hồ, một cơn gió ủa tới, thổi bay tất cả ... Mọi cảnh vật trước mắt tan biến vào hư vô, nhòe đi trong khóe mắt cay xè. Một mình đi hết một vòng ven Hồ Tây, tính ra mất đúng 1 giờ, Linh thấy lòng nhẹ nhõm hơn, kỷ niệm ủa về, rồi lại chợt đi mau, mọi thứ giờ đây xa vời quá!

Chiều tắt nắng, gió nhẹ thổi, từng hạt pha lê nắng lấp lánh trên Hồ Tây lặng gió, lẻ loi len lỏi vào khoảng lặng mơ hồ trong tiềm thức, để thoáng qua trong tim là những nỗi nhớ dịu dàng. Linh có cảm giác dễ chịu, dẫu còn thấp thỏm những nỗi đau mà những khi vô tình nhớ lại, trái tim cô lại khe khẽ nhói đau.

Vậy là họ đã xa nhau 6 tháng. Trong khoảng thời gian đó, cô không biết mình đã làm thế nào để vượt qua những nỗi nhớ đầy vơi, những đêm dài rơi lệ. Mới đó mà đã 6 tháng rồi, 6 tháng họ không liên lạc với nhau, 6 tháng để cô biết nhớ nhưng một người trong tuyệt vọng là đau khổ như thế nào, 6 tháng để cô biết cô yêu anh nhiều biết bao, nhiều hơn cả chính bản thân cô. Vậy mà có lúc cô cho là mình sẽ ổn, sẽ sống tốt mà chẳng cần đến anh. Những cô gái yêu quá nhiều đôi khi đánh mất chính mình. Giờ thì cô đã hiểu.

Cô chọn cafe sách, tìm cho mình một nơi trốn chạy bình yên, để không nghĩ về anh và những chuyện đã xảy ra. Trái tim cô thắt lại, cũng nơi này họ đã gặp nhau, đã có nhiều ký ức đẹp nhưng giờ đây mọi thứ chỉ còn là hoài niệm xa xôi ... Thời gian trôi nhanh quá!

Đôi lúc cô tự hỏi tình yêu là gì? Có phải là mỗi khi cầm trong tay chiếc điều khiển tivi, cô chán chường chuyển kênh loạn xạ; nhưng cứ thấy chương trình dự báo thời tiết là lại bất giác dừng xem, như một phản xạ tự nhiên vậy. Ngày hôm nay thời tiết nơi đó thế nào, nắng hay mưa, nóng hay lạnh, cô thật sự chẳng muốn mình bận tâm chút nào, vì ai đó đâu còn thuộc về cô. Thế nhưng trong lòng cứ thấp thỏm không yên.

Khi trời lạnh thì lo ai đó bị ốm. Ai đó của cô dễ bệnh lắm, trời rét là sẽ lại ho và sốt cho xem. Những lúc ấy cô thương ai đó rất nhiều, muốn được ở bên, được chăm sóc, được nấu những món thật ngon cho ai đó ăn. Nhưng điều đó thật khó, vì họ vẫn chưa thể đến với nhau. Cô vẫn còn đi học, và anh cũng mới chỉ bước vào những ngày tháng công sở đầu tiên; tương lai còn quá xa với họ.

Thời tiết Đà Nẵng đâu lạnh như Hà Nội đâu, cô thầm nghĩ, vậy mà ai đó chịu rét chả giỏi tẹo nào. Nếu có ngày phải ra Hà Nội vào mùa đông thì phải làm sao đây, em sẽ chăm sóc cho anh, nhưng em không muốn anh bị ốm, vì em biết anh sẽ rất khó chịu ... Khi trời nóng, lại mong cùng ai đó ra biển. Cô yêu biển vì thế luôn tị nạnh với cái người suốt ngày được ngắm biển là anh. Anh lại đùa cô có cả một cái Hồ Tây với một cái Hồ con rùa to đùng như thế mà vẫn còn tham ... Họ đã từng có những giấc mơ tuyệt vời, cùng nhau vẽ ra một tương lai thật hạnh phúc. Nhưng cuộc sống đâu phải lúc nào cũng bình yên, đến cuối cùng họ vẫn phải xa nhau, bước ngược yêu thương và từ giã những giấc mơ ngọt ngào.

2. Chờ ngày nắng phai-Anh ra Hà Nội công tác sao không cho em biết? - Linh nhìn Quân ngơ ngàng. Người con trai mà cô mong nhớ suốt bao ngày qua đột nhiên biến mất sau một tin nhắn lạ lùng, và giờ đây lại bất ngờ xuất hiện trước mặt cô. Linh thoáng thấy chút ngạc nhiên trong mắt Quân, chẳng có dấu hiệu nào cho thấy anh cố ý đến tìm cô cả.- Chẳng phải anh đã nói rồi sao. Hãy cho anh thời gian, khi nào anh biết đáp án sẽ liên lạc với em.- Anh cần thời gian cho cái gì? - Linh thấy mắt mình ươn ướt, nhưng vẫn cố cười khô.- Để suy nghĩ về anh, em và chúng ta.- Vậy anh đã có câu trả lời chưa? - Tim Linh đau thắt, một cái gì đó mơ hồ khiến cô hoảng sợ nhưng cô vẫn tỏ ra bình thản, cố gắng chờ một câu nói, hy vọng điều sắp xảy ra không giống suy nghĩ đang quẩn quanh một cách khó chịu trong đầu mình....

Lặng im. Không khí căng thẳng bao trùm như đè nén trái tim Linh khiến cô

cảm thấy sợ. Cô vờ cúi đầu nhìn từng giọt cafe đang tí tách rơi, tâm tư trĩu nặng. Một lúc lâu sau, Quân cất tiếng nói nặng nề:

- Những ngày qua anh cảm thấy tình cảm của mình đã dần dần mờ nhạt, chính anh cũng nhận ra sự hờ hững và vô tâm của chính mình, nhưng anh không hiểu tại sao. Em không có lỗi, chỉ là anh đã không còn xứng đáng với tình yêu của em. Những gì em dành cho anh quá lớn, anh thấy mình cần phải có trách nhiệm, cần phải yêu em nhiều hơn, nhưng đối với anh điều đó quá nặng nề. Anh sợ mình không làm được, sợ mình không thể mang đến em hạnh phúc, sợ mình không thể cho em một tương lai tốt đẹp, không có gì đảm bảo cho anh và em suốt con đường phía trước.

Quân ngừng lại, đôi mắt Linh đã đỏ hoe nhưng cô không nói gì.- Nghe anh nói này, mình hãy dừng lại tại đây. Không phải vì anh hết yêu em, chỉ là vì chúng ta không thể, đừng bước quá sâu để rồi không thoát ra được. Hạnh phúc chấp vá đâu thể bằng những nỗi đau nguyên vẹn đã dịu dàng ngủ yên trong quá khứ phải không em? Em hãy quên anh đi, cũng như anh sẽ cố gắng, vì cuộc sống còn dài lắm, ta vẫn phải sống thôi. Linh à, anh xin lỗi! Nói xong, Quân như vừa trút được gánh nặng, anh quay lưng bỏ đi, còn mình Linh chết lặng. Cuối cùng, Quân vẫn phải ra đi, dù anh đã hứa hẹn, dù họ đã yêu thương, nhưng số phận chỉ cho tình yêu đó những phút giây ngắn ngủi. Và bây giờ là lúc phải ra đi, cho tình yêu một lối thoát, và để họ bước tiếp về ... những ngã rẽ không nhau.

...

Ngày hôm sau Quân bay về Đà Nẵng, Linh nhốt mình trong phòng, một mình gặm nhấm nỗi đau. Cô không khóc, chỉ bần thần lặng im. Cho đến khi nhận ra mình cần phải làm gì thì đã không kịp nữa rồi. Lúc ngược lên trời thấy máy bay thật gần, ngay trên đầu cô, vậy mà mới đó khoảng cách giữa cô và anh đã trở thành 800 km. Nếu cô đến sớm một chút thì đã có thể gặp anh. Nhưng gặp nhau rồi sẽ thế nào, liệu mọi chuyện có tốt hơn không? Cô không biết phải nói gì, phải đối diện với anh ra sao. Cô đã quá quen với tình yêu của họ, đã yêu anh rất nhiều, đã từng tin vào thứ tình yêu tồn tại mãi mãi. Đến khi anh quay đầu bước đi, cô mới biết hóa ra anh không phải người sẽ cùng cô bước tiếp. Những gì họ đã có chỉ là hôm qua. Hiện tại - hôm nay, ngày mai và cả sau này cô sẽ phải bước tiếp - một mình!

Cô là gió, nhưng cơn gió chỉ nhìn về một phía, chỉ biết đứng im một chỗ chờ đợi một vì sao. Đến cuối cùng mới phát hiện vì sao ấy không thuộc về mình, mãi mãi chẳng ngoảnh lại nhìn cô. Liệu cơn gió ấy có thể bay đi tìm nơi vì sao kia ẩn náu? Bầu trời rộng lắm, cơn gió buồn cứ lạc lõng cô đơn. Tìm thấy anh nhưng không thể đối mặt với anh, liệu có tốt hơn việc cứ lặng im mà trốn tránh sự thật hay không? Cô không biết, nhưng cô cần thời gian.

Bước tiếp hay dừng lại, níu kéo hay buông tay, có lẽ thời gian sẽ cho cô câu trả lời. Cô chỉ mong nó đừng đến quá muộn mà thôi. Có lúc, cô đã muốn dừng lại, cô mệt mỏi vì cứ phải chạy theo anh, kiệt sức khi phải đuổi theo anh, khoảng cách giữa họ quá xa, cô sợ sự thờ ơ của anh, dù chỉ là đôi khi, dù chỉ trong khoảnh khắc, nhưng nó khiến tim cô đau ... Thế nhưng cô không có can đảm để làm điều đó, cô biết mình yêu anh, cần lắm sự dũng cảm để cô có thể từ bỏ anh, từ bỏ thói quen yêu thương của mình. Nên cô đã lường lự không chạy đến mà ôm chầm lấy anh, không giữ anh lại, cô không biết mình phải làm sao nên cứ mãi lặng im. Trái tim thoáng buồn, thoáng đau, nhưng cô biết không phải mình nên học cách quên, mà phải học cách chấp nhận, và nhìn thẳng vào nỗi đau, đối diện với nó mới giúp cô tự giải thoát cho mình.

Chờ ngày nắng phai, chờ trái tim ai chậm nhịp, chờ đôi người lỡ bước qua nhau, hay là chờ những nhói đau khe khẽ mỉm cười? Khép mi ngoan, ngủ yên nhé hỡi trái tim sầu!

3. Ký ức gió

Bừng tỉnh sau một giấc mơ dài đầy nỗi đau, đã nửa năm rồi mà Linh vẫn chẳng thể quên, lại vẫn nhớ về những kỷ niệm cũ. Hôm nay là ngày thứ 1001 - 1001 ngày yêu thương. Quân à, anh có nhớ không? Quân biết không, Linh thật sự rất nhớ anh. Giá như Linh được ở gần bên anh, ngày ngày thấy anh, được dõi theo anh, thấy anh vui anh cười, chỉ cần như vậy thôi đã đủ hạnh phúc với Linh rồi. Nhưng anh xa Linh quá. Khoảng cách 800 km đâu có là gì đâu, cái khoảng cách trong trái tim mới đáng sợ hơn kia. Linh sợ lắm, sợ một ngày nào đó Linh sẽ quên mất anh, mọi thứ về anh càng lúc càng mờ hồ, sợ tất cả sẽ mờ nhạt và phai pha theo thời gian. Quân bảo Linh làm sao xóa anh ra khỏi trái tim này? Một cơn mưa chợt đến, Linh chẳng kịp trú, cũng chẳng chen giữa dòng người hối hả đang tìm chỗ trốn mưa. Tình yêu có phải cũng như mưa mùa hạ, chợt đến - rồi chợt đi rất nhanh, Linh chẳng thể nào nắm giữ được những hạt mưa vô hình, bàn tay nhỏ bé để tuột mất yêu thương ...

Cô bỗng thần thờ nhớ lại những ngày mưa, cầm điện thoại kể lể với anh, có lúc hậm hực, có lúc lại hào hứng thao thao bất tuyệt về mưa. Khoảng cách xa khiến hai người chỉ có thể nói chuyện với nhau qua điện thoại.- Hình như con gái ai cũng thích tắm mưa và ăn kem mùa đông em nhỉ?- Vâng. Là tại vì cảm giác rất tuyệt anh ạ.- Tuyệt vời nên con trai cũng thích Khóc trong mưa? Bài đó dạo này nổi quá, he he - Quân huýt sáo theo giai điệu điệp khúc của bài hát.- Anh biết sao không, có lần Hip kể em nghe chuyện anh ấy và người yêu giận nhau. Có mỗi chuyện đơn giản là chị ấy đi mưa mà không mang theo ô, áo mưa cũng không chịu mặc. Hip nhắc suốt mà cứ chứng nào tật ấy, thế là về bị ốm. Có vậy thôi mà cũng cãi nhau. Nói vậy chứ sau đó Hip vẫn nấu cháo cho người yêu ăn đấy, tình cảm ghê!- Sao nào, em ghen hả?- Tất nhiên rồi. Em ghen tị lắm và tủi thân nữa. Em thèm được ngang bướng như vậy, thèm có anh bên cạnh, thèm được anh trách móc và được anh quan tâm chăm sóc khi bị ốm, được anh ôm khi gió lạnh về ...Giọng Linh mỗi lúc một buồn, đầu dây bên kia cũng lặng im...- Mình sẽ sớm được gần nhau, khi đó chúng mình sẽ cùng tắm mưa, nếu có ốm thì cả hai cùng chịu.- Thế thì ai sẽ nấu cháo, ai sẽ mua thuốc, không được đâu anh ơi!- Vậy mình thay phiên nhau ốm nhé, chịu không?

Đầu óc Linh quay cuồng. Trống rỗng. Mọi thứ như vừa mới hôm qua vậy mà giờ đây cô đang một mình bước dưới cơn mưa, toàn thân ướt lạnh, run run. Lạc giữa những con người vội vã trú mưa, cô thấy mình đơn độc quá, giá lúc này có ai đó ở bên, cùng nhau tắm mưa, cùng nhau ốm. Chỉ là những suy nghĩ buồn cười trẻ con mà sao cứ khắc khoải trong tim. Kỷ niệm mãi vẫn chỉ là kỷ niệm, là thứ người ta cất vào trái tim để rồi thì thoảng lôi ra ngắm nhìn và luyến tiếc ngậm ngùi. Đã biết vậy sao cứ mãi u mê và sống hoài trong một quá khứ chẳng thể nào tìm lại được?

Về nhà, Linh ngâm mình dưới vòi hoa sen, nước ấm làm dịu đi những thớ thịt đang tím tái, run lên vì lạnh, chút cảm giác bên ngoài da thịt thấm vào bên trong. Lòng cô nguội lạnh. Linh khóc suốt cả đoạn đường, bình thần chẳng trốn mưa, thế mà giờ đây trái tim bỗng mềm nhũn, có lẽ nước ấm đang làm tan đi cái mặt nạ cứng cỏi gượng gạo mà cô tự đeo cho mình. Giả bộ mạnh mẽ, giả bộ kiên cường, nhưng con gái khi yêu, có mấy người là không có những phút giây yếu lòng? Nhưng phải phấn chấn lên thôi, cô tự bảo mình. Nỗi đau nào rồi cũng phải quên thôi!

Đeo headphone rồi ngả mình vào ghế, lắng nghe những giai điệu quen thuộc, bài hát mà anh với cô từng chia nhau hai đầu tai nghe Ipod, tựa vào vai nhau nghe. Chìm sâu vào suy tưởng, dư âm ngày cũ cứ vọng về, bất giác vệt nước mắt lăn dài. Giá lúc này có một cốc Capuchino thì thật tuyệt. Cô nhớ mùi vị Capuchino anh thường pha cho cô uống. Cô và anh cũng có thể nói là có chung phần nào sở thích trong việc pha chế. Chỉ là anh thì pha chế giỏi, còn kẻ vụng về như cô chỉ biết thưởng thức thôi. Và thế nên cô nghiêm nhiên trở thành “kẻ bóc lột”. Thèm quá, thèm cảm giác có anh bên cạnh! Linh chẳng biết khi nào mới có thể坦然 đối diện với Quân bằng sự kiên cường và lòng dũng cảm. Ngày qua ngày, sự cố gắng làm cô kiệt sức. Rất nhớ anh nhưng chẳng thể nói ra. Những sms viết rồi lại xóa, cô không gửi, chỉ sợ làm xáo trộn cuộc sống của anh. Dầu sao thì anh cũng đã quen dần với cuộc sống không có cô, chẳng phải thế sao? “Nếu có một lúc nào đó anh cảm thấy chán ghét em thì đừng im lặng nhé, chỉ cần anh nói một câu em sẽ mỉm cười bước đi, không phiền đến cuộc sống của anh đâu.” “Em ngốc quá, nói linh tinh gì vậy, sao anh có thể chán ghét em được. Em là cuộc sống của anh, biết không?” “Nước mắt lại rơi, Linh nhớ Quân thật nhiều. Biết giờ này Quân có nhớ Linh không, có biết rằng cô cứ mãi nhớ anh. Nhớ anh - nhớ cả trong mơ, yêu anh - yêu cả từng hơi thở. Vì anh cứ tồn tại như thế, như thế ... giản đơn thôi! Nhưng trong trái tim cô, trong tâm hồn cô, anh đã luôn là yêu thương tuyệt đối và duy nhất. Có thể cô khờ, nhưng cô không hối hận, trong Linh, Quân là người mà mãi mãi chẳng ai thay thế được.” 4. Hoài niệm vì sao xa Quân lặng lẽ ngắm nhìn những kỷ vật tình yêu. Anh mang theo cùng hành lý của mình - những thứ anh không thể nào bỏ lại, những điều anh không thể nào lãng quên, tất cả bây giờ đều ở trước mặt anh, chỉ duy mỗi Linh là anh không thể giữ bên mình. Anh ôm tất cả vào lòng, là bức thư đầu tiên cô viết, là tấm thiệp đầu tiên cô làm, là từng thứ cô dành tặng cho anh, mọi tình cảm cô gửi gắm vào đó ... Anh vẫn luôn trân trọng mọi thứ cô trao. Thế nhưng đã hết rồi, anh giờ đây cô đơn trống trải, khoảng thiếu cô trong tim mãi chẳng thể lấp đầy. Anh xa cô không hẳn vì những hờn ghen vụn vặt, có những điều lớn lao hơn khiến anh phải suy nghĩ. Với Linh những điều đó quá bình thường nhỏ nhặt, nhưng cô vô tâm đâu biết rằng chúng như từng cái gai sắc nhọn, cứ thế, cứ thế từng ngày cắm sâu thêm vào nỗi đau của anh. Anh chấp nhận những vết thương rỉ máu, vì anh yêu cô. Nhưng vết thương dù có lành cũng chẳng thể hoàn toàn mất dấu, vẫn còn sẹo đó thôi. Thật ra anh biết chỉ vì cô quá yêu nên ghen tuông mù quáng. Nhưng anh nhận ra khoảng cách giữa anh và cô xa xôi quá, anh chẳng thể bên cô để xoa dịu nỗi cô đơn và

nhưng nhớ chất chồng. Họ còn quá trẻ, anh không thể để cô đánh đổi tuổi thanh xuân và hạnh phúc cả đời mình chỉ để theo đuổi một giấc mộng phù du, họ còn phải lớn, phải trưởng thành và cuộc sống thì không đợi họ. Anh phải theo đuổi sự nghiệp của mình, và cô phải học cách quên anh. Đó là điều sớm muộn gì cũng sẽ đến. Nên anh quyết định ra đi, từ bỏ mọi cố gắng của hai người. Họ đang bước vào một giấc mơ không lối thoát, anh phải tỉnh mộng và kéo cô ra khỏi giấc mơ hoang đường đó. Càng lúc cô càng yêu anh nhiều hơn, anh biết chứ, nhưng đôi khi anh thấy mình thật tồi tệ. Cô mong chờ ở anh quá nhiều, đặt quá nhiều niềm tin vào anh, nhưng anh thì sao? Anh nghĩ mình không đủ tư cách để đón nhận những điều ấy. Đôi lúc Quân quá vô tâm, đôi khi lại thờ ơ thái quá, anh còn trẻ, còn muốn tự do, được thả sức vẫy vùng; anh chưa muốn trói buộc mình vào trách nhiệm. Nhưng anh yêu cô, đó là điều anh không thể phủ nhận. Lúc anh nhận được thông báo đi công tác là lúc họ vừa cãi nhau, vì một lý do ngớ ngẩn và nhạt toẹt. Chỉ là chuyện nhỏ thôi nhưng khiến anh phải suy nghĩ rất nhiều. Cô lại khóc vì anh, điều đó làm trái tim anh khó chịu, lòng tự tôn của một người đàn ông không cho phép bản thân nhìn người con gái mình yêu khóc, anh không muốn người anh yêu đau khổ. Giờ họ chỉ xa nhau 800 km, cô đã buồn nhiều như vậy, thì liệu anh sang Singapore rồi, cô sẽ đau khổ đến thế nào. Ai sẽ ở bên cô an ủi những khi cô buồn, lau nước mắt khi cô khóc, trêu chọc cho cô vui. Người con gái ấy quá yếu đuối, ai sẽ ôm cô, dỗ dành và cưng chiều. Lớn rồi mà tính khí lúc nào cũng như trẻ con. Hay là anh để cô tìm một người con trai khác, thật tốt, thay anh chăm sóc cô, có vậy anh mới yên tâm theo đuổi sự nghiệp của mình. Anh đau đầu suy nghĩ, chẳng biết phải làm sao. Vì vậy, anh sms: “Xa nhau một thời gian nhé, anh cần thời gian để tìm một số thứ. Đừng liên lạc với anh!”. Không hẳn là sự trốn tránh, chỉ là anh đang cần thời gian để nghĩ về mối quan hệ của hai người.

Anh bỏ đi rất vội, chỉ để giấu nỗi buồn trong đáy mắt. Tạm biệt em, tạm biệt Hà Nội, tạm biệt những tháng ngày đẹp nhất cuộc đời anh! Chuyển bay ấy Quân không về Đà Nẵng mà bay thẳng sang Singapore. 5 năm, liệu lúc trở lại anh có còn được thấy người con gái anh yêu như lúc này, hay cô đã hoàn toàn thay đổi. Dẫu thế nào anh cũng mong cô được hạnh phúc, từ bỏ anh cô sẽ không phải chờ đợi và có lẽ sẽ không đau khổ; chỉ cần cô vui, anh chấp nhận là kẻ phụ tình. Có thể là vì cô, nhưng cũng có thể vì sự ích kỷ của bản thân mình. Nhưng dù thế nào, con đường anh đã chọn là không thể quay đầu lại, và anh chấp nhận để gió cuốn trôi mọi ký ức của hai người. Dẫu sao, trong

trái tim người con trai ấy vẫn yêu Linh rất nhiều. Nhìn lên bầu trời, giữa đêm tĩnh mịch, nơi phương trời xa lạ có một vì sao vẫn le lói chiếu tia sáng yếu ớt, dầu biết mình lẻ loi đơn độc. Vì sao ấy sẽ luôn dõi về một hướng - nơi ngọn gió dừng chân! Yêu thương ơi, sẽ có ngày trở lại?5. Về nơi nắng không đến

Linh kết thúc một ngày dài mệt mỏi bằng những phút giây lặng lẽ dành cho anh và tình yêu đã phôi phai. Dầu biết nắng chẳng trở về, nhưng gió vẫn đợi mong. Linh không biết phải chờ đến bao giờ, chỉ biết là tận sâu trái tim cô vẫn tồn tại một bóng hình, không thể xóa, chẳng thể vứt bỏ, cô chỉ có thể cất giữ vào nơi bình lặng nhất trái tim mình.

Gấp một ngôi sao màu nhớ, thả vào chiếc hộp giữ ký ức mong manh - Ngôi sao thứ 1001. Có lẽ nào những ước nguyện đều biến thành hiện thực để đáp lại sự chân thành của trái tim? Linh cười mình thật ngốc. Không thể nào đâu, ai đó sẽ chỉ là những mơ hồ xa cách; còn cô như kẻ lạc giữa bầu trời, say mê ngắm nhìn những ngôi sao, dù rất muốn nhưng chẳng thể nào chạm tới được. Càng cố gắng chỉ càng thêm cách xa!Viết đôi dòng cảm xúc vào cuốn sổ Linh để dành viết tặng riêng Quân. Trang đầu tiên của cuốn sổ có câu:

“Ngày qua ngày, em học cách quên anh!”

Có lẽ sẽ không bao giờ gửi - một chút kỷ niệm - Linh giữ lại cho riêng mình. Để không quên ai đó, để anh mãi là nỗi đau dịu dàng trong tim cô, một nỗi đau tồn tại với tình yêu vĩnh hằng. Rồi chìm vào giấc ngủ ...Quân ơi! Giờ anh đã trở thành một vì sao mãi mãi cách xa em!6. Vĩ thanhGiữa biển người xuôi ngược mệnh mông, họ có trở về và lại tìm thấy nhau? Mong manh lạc giữa ký ức gió mơ hồ, liệu ngày về gió vẫn đợi vì sao xa? Một ngày nào đó biết đâu anh sẽ về. Chờ mong nhé, những kỷ tích của tình yêu!